

Kael'Thas: příběh

Byl jako na trní, dnes je den jeho desátých narozenin, den, kdy se dítě může konečně stát učněm. Věděl, co chce dělat, a věděli to i všichni kolem něj. Chystala se oslava velkolepých rozměrů, protože málokdy se stane, aby se někomu narodilo dítě, stejnou četnost měli tedy i oslavy desátých narozenin. Velkolepá oslava čekala už jen na pána domu. Čekal v horním podlaží a pohled upíral k paláci vyhlížeje otce. Stále nejde a dole jsou již všichni sousedé. Začít bez otce nemohou, to by byla neúcta k rodině i jemu samotnému. Upravil si kabát, vysoké boty a opasek a hned byl zas u okna a vyhlížel zda otec nejde. Palác nebyl daleko a bylo dokonce vidět i k hlavní věži, kde otec teď dennodenně slouží. Byl na otce velice pyšný a chtěl jednou zaujmout jeho místo. Poslední dobou chodil z práce čím dál později a byl vždy velmi unavený, ale včera mu slíbil, že přijde brzy. Náhle zahlédl černou sametovou robu, jak se rytmicky pohupuje v dynamickém kroku jeho otce. Zlaté lemy jeho pláště byly natolik blyštivé, že si ho nemohl s nikým jiným splést. Viděl, jak lidé vylézají ze svých domovů, úklonou ho zdraví a přejí mu vše nejlepší k věku jeho syna. Otočil se od okna a běžel dolů říci matce, že je otec již na cestě. Po příchodu pána domu započala oslava a pokračovala až do setmění. Když odešel poslední host, na matce bylo vidět, jak je unavená, byla ráda, že je již vše za ní. Šla zkontrolovat služebné, zda dávají sklenice a příbory na správná místa. Otec pokynul chlapci, aby si k němu šel sednout, byl sice ještě dost rozjívěn z oslav, ale rychle se zklidnil a poslouchal otcova slova. Slova, která si bude pamatovat nadosmrti. „Synu, v tento den jsi dovršil svůj věk a je na tobě, jak se rozhodneš, nech si vše projít hlavou a vyber si svého šan'do který tě bude po 30 let zaučovat do umění, které si vybereš. Hlídky a vojenská služba jsou velice lukrativní, ale je to jen na tobě.“ Slova byla řečena s rozvahou a jistotou, však podivně volená slova by nikoho z jeho rodu nepřekvapila, ale u národa, který již několik století neveděl co je to boj, je velmi zvláštní, že stále zná slova jako vojenská služba. U národa natolik pohodlného, že zbraň je pouze na okrasu, než že by s ní mohl pořádně někdo umět zacházet. Tenký hlas desetiletého zněl zvláštně v kontrastu s hlasem jeho otce. „Chtěl bych se stát ctihodným otče, tím nejvyšším, stejně jako ty, pomáhat lidem, starat se o jejich ochranu a strážít tajemství našeho národa.“ Otcí se po tváři roztáhl usměv a přes oči, které byly jak tekuté stříbro, přelétl odraz nadšení. Jeho syn právě vyřkl poslední a nejdůležitější větu při pasování na ctihodného. Vzpomněl si, jak před staletími činil taktéž a chvilku se zasní, rychle se ale vrátil myšlenkami zpět ke svému synovi. „Jsem rád, že jsi se takto rozhodl, a tvé přání budeme všichni respektovat. Já ani žádný z ctihodných se teď tvého výcviku nebude moci ujmout. Královna nás velice potřebuje ke zkoumání, ale to nevadí, pošlu tě za svým starým Shan'do, ten se o tebe dobře postará.“ Chlapci to bylo chvilku líto, že nebude moct být se svým otcem, ale pak mu došlo, že dokud bude dítětem, tak stejně do paláce nesmí vstoupit, a dítětem bude dokud nesplní zkoušky dospělosti, což ještě pár let potrvá.

Po patnácti letech se hoch již ve výšce dospělého vracel domů, měl stále šedou róbu učně, ale i tento oděv mu ve městě vynesl velkou pozornost a respekt. Velmi rád by už oblékl černou róbu a přidal se k otcí, ale to mu bude ještě chvíli zapovězeno. Pár posledních zatáček před domem, odkud bylo již vidět věže paláce, se vzduch zachvěl výbuchem a zem se otřásla. To byl pocit, který byl stejný pro všechny lidi ve městě, ale mladý učeň cítil ještě jinou věc. Cítil ohromnou moc a sílu, která tento otřes způsobila. Chřípí se mu zvedlo, jak se snažil nasát onen pocit, čelo svraštěné pod snahou odhalit co se stalo. Věděl, že jeho otec a všichni ostatní ctihodní již několik dní nevyšli z paláce a usilovně na něčem pracují, na čem, to však nevěděl. Spěchal domů za matkou, aby mohli vyčkávat na otce, zda se nedoví něco nového. Nemuseli čekat dlouho, k ránu otec přišel domů, bylo na něm znát veliké vypětí a únava, ale viděl, že bude muset synovi a ženě říci, co se děje. Vypověděl, jak se jim podařilo spoutat sílu studny a otevřít portál pro královnina vyvoleného. A že brzy bude pán Sargerás mezi námi, ale je potřeba mnoho sil a mnoho úsilí nejen od ctihodných, ale i od služebníků onoho tajemného pána.

O dva týdny později již bylo předměstí v plamenech a každý dům pod palácem byl pod ostrahou ohavných stvůr. Otec nebyl od onoho večera k zastizení a zbytek rodiny nesměl opustit dům. Věřili v rozhodnutí královny a koneckonců nebylo těžké si domyslet, že povstání za vnitřními hradbami bylo potlačeno, ale z bezpečnostních důvodů nedoporučují vycházet. Kael se bál o svého Shan'do, jelikož on nebydlel ve čtvrti pod palácem, ale za vnitřní hradbou. Věřil však, že se o sebe dokáže postarat sám. Ten večer se přihnala temná bouře nad věž paláce a ohromné blesky ji roztrhaly na kusy. Dny se táhly a nic nového se nedělo, pokaždé když se mladý Kael vyklonil z okna, viděl

zástupy démonů pochodující z hlavní brány pryč. Jednoho večera zavržaly dveře a postava v černém plášti se potichoučku vkradla dovnitř. Služebnictvo bylo již propuštěno a v domě byl jen Kael a jeho matka. Otce poznali hned, aniž by museli rozsvěcet. Byl však jiný, malý, jakoby zestárl o několik staletí. Tichým a již méně jistým hlasem k oboum rychle promluvil. Poté se otočil a zase zmizel v temnotě uliček. Jak matka tak mladý učen byli chvilku nervozní ze zpráv, ale uposlechli všechny opatření a byli připraveni. Druhý den se u jejich domu zastavil konvoj nočních panterů a oni se k němu rychle přidali. Kael si hned všiml, kdo onen konvoj vede, a byl na svého otce pyšný. V hlavě se mu stále ještě honila ona tichá slova: „*královna již není při smyslech a chystá se nás všechny obětovat tomu démonu. Musíme odsud, a to rychle! Zítřka nás čekat u zadních věží.*“ Nemohl tomu uvěřit. Nyní však viděl, že většina ctihodných a jejich rodiny jsou usazeni na nočních panterech a utíkají z paláce. Opět viděl otce, jak organizuje unik spolu se ženou, kterou ale nikdy neviděl, pouze cítil její moc. Tuto ženu si dobře pamatoval, její tvář ani činy nikdy nezapomene, stane se pro příští staletí jeho velitelkou a pak i jeho hlavním nepřítelem. Nyní však ujíždějí všichni společně. Netrvalo to dlouho a první démoni jim zastupují cestu. Vzduchem začala vířit magie, kusy démonů poletovaly ze strany na stranu. Ztráty byly však i v řadách uprchlíků a mnoho z ctihodných i jejich rodin již nikdy nedojedou do cíle. Snažil se něco dělat, ale byl rád, že se vůbec udržel na té divoké kočce, natož aby podával výkony, které podával jeho otec a ta žena ve zlaté zbroji. Když se ohlédl na druhou stranu po své matce, s hrůzou zjistil, že již na panterovi běžícím opodál neseseděla. Zíral na prázdné sedlo a nasucho polykal. Ten den se Kaelův život změnil. Přisahal si, že již nedopustí, aby se jeho národu stalo něco podobného. Toto přesvědčení mu vydrželo hodně dlouho, ne však tak dlouho, jak by bylo potřeba. Bohužel.

Nyní stojí před troskami Quel'Thalasu a vzpomíná na dobu, kdy zde byl s otcem poprvé, když sem vedli ještě tehdy noční elfy k novému životu. Na ostré pobledlé tváři se objevuje sarkastický úsměv a zelený pohled sjede k jeho hrudi probodlé kusem zeleného krystalu. „Teprve po zničení Sluneční studny si mí lidé uvědomili, jako moc závislí na ní byli. Na moci, která nás propojovala, napájela energií a magií. Vydal jsem se hledat jiné zdroje síly pro svůj lid, uzavřel nová spojení a krátce jsem i okusil z pramene skutečné síly...

Ale esence Sluneční studny nebyla zničena. Stále existuje, ukryta a hlídána těmi, kteří přísahali ji chránit.

Přišel čas pro můj návrat. Přišel čas, abych se přihlásil o své dědictví. Přišel čas, a já se vrátil.